

XXXVII

I tant que va continuar la cosa, però de quina manera!

Vaig ser la primera en despertar-me, la primera en llegir el “Continuarà...”. I la primera en començar a tenir un cert desfici, com vos ho diria?

Amb poqueta roba, i amb aquella calor apegalosa, encara vaig trigar una estoneta en adonar-me’n d’on era. M’enlluernava aquell raig de sol que entrava per un badallet del finestró. Només vaig girar un poquet el coll, fins que el raig tornava a ferir-me als ulls. M’hi vaig remoure més. Estovada com estava, sense alçar el cap, que el tenia com un bombo, en un d’aquests moviments vaig fregar-me contra algú, contra un altre cos. I no em va importar. Tancava els ulls. Sense pensar-m’ho dues vegades em vaig desfer de la samarreta i amb la mà esquerra, enjogassada, vaig començar a acaronar-me la cara: els polsos en cercles, lentament, en un delicat massatge que em tranquil·litzava i en despertava alhora. Ara em passava el dit del cor pel front, per les celles, pel nas, en un imperceptible frec, que en aplegar als llavis se’m tornava foc. Alenava profundament, i reprenia el viatge des dels polsos ençà. Cada vegada que aplegava als llavis, la boca s’obria i la llengua encetava una llepada lenta, ben banyada, fins que en un dels viatges la mà va voler cercar d’altres indrets desconeguts, més al sud. El coll, els muscles, la regata dels pits encara eixamorada per poca estona, on la indecisió per prendre un o un altre camí engegava la mà que, indecisa, reclamava ordres d’un cervell amb poca traça. Aviat vaig trobar la solució: amb la mà dreta recercava l’aurèola dels mugrons, primer un, després l’altre, sense presses, en cercles que s’estretien fins acabar en un pessiguet que mantenia el mugró enjòlit. Mentrestant la mà esquerra mamprenia un llarg

viatge pel ventre, es torbava una mica pels volts del melic, i avall, sempre avall! Començava per acaronar les galtes de dins de les cuixes, però en percebre la glòria del pèl, retrocedia, no per por, sinó per fer-ho durar, per no sucumbir al plaer fàcil.

A la desena carícia, la meua mà esquerra va trobar que els llavis carnosos d'aquell somriure vertical havien sigut envaïts, de manera subtil, per uns altres llavis temerosos, que anaven comandats per una llengua, una agosarada i humida llengua que no dubtava en fustar fins el meu botonet de l'ànima. El botó no deia ni piu, que l'ama ja feia prou mossegant-se la llengua per no esclatar en un crit de goig. El cor se m'accelerava, el cos se'm retorcia en unes contorsions indescriptibles, que ara no sé si fóra capaç de repetir. La primera vegada tot va acabar en notar-me que unes decidides mans m'engrapaven les galtes del cul, per poder ficar-se millor més endins meu. I un alé profund. De goig.

La sonquera d'aquella migdiada atípica em va fer caure enmig d'un son acalorat. De sobte una gota glaçada em queia pels llavis, una altra pel pit, i un glaçó resseguia el solc que la goteta d'aigua deixava al seu pas. Aquell gel m'encenia el foc, m'eriçava en un goig només aquietat amb el bes, aquell bes llarg, profund a l'engonal.

Ja era poqueta nit i tots tres vam despertar. Mai he sabut qui m'engrapava i qui se'n delia per tot el meu cos. Ni he volgut saber-ho mai. Tant s'hi val.